

Modsigelse findes der i Højres indledende Bemærkninger i Forsvarskommissionen. Jeg skal nævne en Grund, hvorfor jeg tror, at København slet ikke er den Plads, der er mest udsat for Neutralitetskrænkelser. Følger man en lille Smule med, og det gøre vel de fleste af os, med Hensyn til den stærke Udvikling, der for Tiden foregaar paa det militære Omraade, saa er der visse Forhold, som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til. Det ser ud til, at den tænkte Krigsskueplads ligesom flytter sig jævnt fra Øst til Vest. Tidligere var den alfare Forbindelsesvej mellem Kattegat og Østersøen Øresund. Men efter som Krigsteknikken udviklede sig og Krigsskibene blev større og gik dybere i Vandet, kunde Øresund ikke længere benyttes, og man trak sig mod Vest til Bælterne, navnlig Store Bælt. Dette blev saa at sige den alfare Landevej mellem de to Have. Men nu ser det ud til, at der igen er ved at foregaa en Forskydning længere mod Vest. Det hævdes nemlig — jeg ved ikke om med Rette eller Urette, at de nyere svømmende Fæstninger, de Krigsskibe, som høre til den saakaldte Dreadnought-Type, kun med megen Vanskelighed, eller i alt Fald kun med Iagttagelse af den yderste Forsigtighed kunne passere Store Bælt. Til Støtte herfor kan jeg henvise til, hvad vi have set i Vinter, at Tyskerne have flyttet deres Flaadeøvelser, som de plejede at holde i Østersøen og Kattegat, over til Nordsøen. Ogsaa dette tyder paa, at København ikke er den Plads, som er stærkest udsat for en Neutralitetskrænkelse. Og hvad Jyllands Vestkyst angaar, ere vi sikre. Den er af Naturen saa godt befæstet, at ingen kan gøre det tilsvarende saa godt.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger at gøre om Folkeafstemningen over de fremskudte Værker ved København. Jeg ser af Betænkningen, at Ministeren har forbeholdt sig, dersom Tid og Lejlighed er, at sætte en saadan Folkeafstemning i Scene, samt at Flertallet i Udvalget har sluttet sig til denne Tanke. En Folkeafstemning under denne Form er jeg en Modstander af. Jeg er ikke mod Folkeafstemning i det hele taget, tværtimod. Det er hævdet meget stærkt fra Venstres Side, ja næsten fra alle Sider, at Forsvarssagen skulde ordnes af Folket selv. Det var Folket selv, der skulde staa bagved, og det er rigtigt. Men skulle vi have en Folkeafstemning, saa skal Folket ikke nøjes med at stemme over en Brøkdæl, men da maa det have hele Sagen til Af-

stemning. En saadan Afstemning vilde jeg med Glæde støtte. Men jeg kan ikke gaa med til, at Folket kun skal stemme over en Brøkdæl, ja endda kun en lille Brøkdæl, og netop den Del, man maaske er mest bange for at tage Stilling til.

Jeg skal nu sige, hvorledes jeg ser paa Sagen som Helhed, og hvad jeg overhovedet kunde tænke mig at gaa med til. Dersom der i dette Øjeblik havde foreligget et Forslag, der gik ud paa en passende Udvidelse og Forbedring af Flaaden og Flaademateriellet samt Anlæg af de af Kommissionen foreslaaede Værker i Smaalands Farvandet, endvidere Indførelse af almindelig Værnepligt, vel at mærke under den Form, at Værnepligtsbyrden ikke blev større for Befolkningen end nu, og at de aarlige Udgifter I eller ikke blev større end nu, saa kunde jeg tænke mig at gaa med til en saadan Ordning. Men noget saadant foreligger jo slet ikke, der foreligger noget helt andet.

Dersom vi nu se ud over Landet, hvad se vi saa? Vi se et Billede, der er ret trist. Vi se et splittet og uenigt Folk. Vi se et splittet og uenigt Venstre. Og herinde se vi et splittet og uenigt folkevalgt Ting. Saadan er Sandheden. Og under saadanne Forhold forekommer det mig haabløst at tro, at vi kunne gennemføre en Ordning, der kan bringe Fred og Ro i Landet. Thi det er dog sikkert, at hvilken Ordning vi end faa, faar den kun Værdi, hvis den store almindelige Befolkning staaar bagved og bærer den. Der ere Grundlaget og Bæreevnen for en Ordning. En Ordning faar kun Værdi i samme Grad, som Folket kender den og kender den som sin. Det kan jeg ikke se bliver Tilfældet ved noget af det, her foreligger.

Nu hørte jeg i Gaar af den højtærede Forsvarsminister, at det Forsvarsvæsen, vi have, slet ikke duede. Denne Udtalelse forundrede mig noget, og navnlig forundrede det mig at høre den fra den højtærede Forsvarsminister. Jeg skal slet ikke komme ind paa Spørgsmaalet, om det duer eller ikke, men vi vide jo, at med den Ordning, vi have, have vi et slet ikke saa lille militært Apparat. Vi kunne rejse en Hær paa 80—90,000 Mand ved fuld Mobilisering, og jeg var heller ikke klogere, end at den nuværende Hær er forsynet med ordentlige Vaaben. Er den ikke det, bærer Folketinget i det mindste ikke Skylden, for vi have aldrig modsat os, at Hæren forsynedes med ordentlige og tilstrækkelige Vaaben. Det er ikke mange Aar